

חיים סמוכים, או לאיתור פעילותו של האויב. המערכת הגדולה של האינפרא-אדום שעל גבי „חצי-החל“ אינה מיועדת לשמש לנהג, כיון שהלה מצוייד במערכת משלו, המורכבת מן ה„פנסים“ הקדמיים ומן הסדה.

את מערכת האינפרא-אדום אפשר להרכיב על שורה ארוכה ומגוונת של כלי נשק, לרבות הקרבין הרובה M 1 (הרגיל בצבא ארצות הברית) — חצי אבטומטי — המערכת והמקלע, או מכונת היריה שקוטרה 0.50. כשאתה מרכיבה על הרובה M 1 דרוש לך כר לחי מיוחד, עשוי עור. כשאתה מרכיבה על נשק-הכתף — מקומו של מקור-האור (שקוטרו אינו עולה על 6 אינץ').

הוא מתחת לתח-ההצרף. השפופרת הטלסקופית מוצמדת לפיה מיוחדת, הנמצאת בצדו השמאלי של הרובה, ישר ממול מנוף הברית ובקו אחד עם כר-הלחי העשוי עור. החלק העיקרי של מערכת ה„אינפרא אדום“ הוא „גליל-הבבואה“. גליל זה, שגודלו כגודל גליל רדיו רגיל, הוא ההופך את הקרנים ה„אינפרא-אדומות“ הבלתי נראות לבבואה שאין כל קושי להכירה.

תחום זה של הזיין האינפרא-אדום הוא חדש במדה יחסית, ויש עוד לצפות לשכלול לים נוספים. יבואו ימים, וישתמשו בכלים מעין אלה לעזרת המשטרה בגלוי פשעים, להחלפת האורות המסנוורים שבמרכזים ציבוריים, ולשאר צרכי שלום.

ר ש י מ ו ת ק צ ר ו ת

אייזנהאואר — על תכונות קצין

כל תהפוכות המזל, ואינו דואג לעצמו בטרם יסופקו כל צרכי אנשיו, ולומד מהם לא פחות ממה שהוא עצמו מסוגל ללמד אותם, והמביע, בכל דיבור ומעשה, את גאוותו על היותו שייך לכלל הזה, — הוא-הוא הזוכה ללא ספק בגמול הגדול ביותר שעשוי אדם לזכות בו:

לו הכבוד, ההערכה והחיבה של המשרתים אתו; וגדולה מזו: יחידתו יחידה מעולה, אכן, איש כזה אנשיו לא ידעו רגשי מורת-רוח...

„זהו טיפוס הקצין המנהיג אשר „גדודי“ ההכשרה“ חייבים לטפחו. אין לעשות זאת בימים או בשבועות, — חדשים, שנים של אימון, של לימוד, של הגות נדרשים לכך. וייאמר: אין לספק את צרכי האומה בקצינים לעת מלחמה — באם תבוא עוד עלינו — בלי „גדודי-ההכשרה“, שום תקן-קצינים סדיר לא יגיע להיקף המספרי הנחוץ; ואלו אימון-החרום המקוצר בשעת הדמיון עצמה, אף על פי שתועלתו עמו בניפוי המהיר, ובאימון במקצועות-קרב מסוימים, של החומרה-אנושי המצוין בסגולות טובות, — הרי אין כלל באפשרותו לתת

באפריל שזו, נאם הגנרל אייזנהאואר על הנושא „תכונותיו של קצין“, בפני מפקד סטודנטים של מכון אוניברסיטאי בטכס, המקדיש תשומת לב מיוחדת לעניינים שב-הכשרה הצבאית של מתלמדיו ושייך כולו לרשת „הגדודים להכשרת קציני-מילואים“ שליד המכללות האמריקאיות.

בין השאר, סיפר הגנרל אייזנהאואר, כי בזמן המלחמה האחרונה נערכה בדיקה מקפת, מהן הסגולות שהחייל מחשיבן ביותר בקצינו. הראשונה היתה היכולת וכשרה-הפיקוד; ובצדן — התענינותו ב-שלום אנשיו. איזנהאואר ציטט כאן את הדברים שאמר לתלמידי בית-הספר ה-צבאי שבואסט-טוניט הגנרל שופלד, מי שהיה מפקדו של צבא ארה"ב לפני כ-60 שנה: „...הרוחש כבוד ראוי לזולתו יטע בלבם רחשי הוקרה לעצמו; ואלו המקל בכבוד זולתו... יטע בהכרח רחשי משטמה לעצמו...“ וכדברי אייזנהאואר: „המפקד, המשתתף עצמו, באורח טבעי ובלא פוזה, בכל ענייניה של החבורה, אם בחניה ואם בשדה-הקרב; הרוכש את אמון אנשיו, והמעניק להם את אמונו הוא; המחלק אתם, חלק כחלק, את

הודמנות להתפתחותן שלמה של הסגור לות הללו, עד כדי כושר-הנהגה מושלם ומבורך בהבנה מעמיקה.

בהמשך דבריו על האזרח הצעיר שדווקא הוא מסוגל להכשיר עצמו לקראת רמה גבוהה של ידיעה צבאית וכושר-פיקוד, — הוסיף הגנ. איזנהאואר ואמר:

„אין זה נכון, ש„המנהיגים נולדים, ולא נוצרים“. השגה זו היא שריד רקוב של תקר פה שחלפה עם חלוף הקשת והחיצים.

נכון הדבר, שבעל כושר-הנהגה אמתי חייב להיות מלכתחילה בעל סגולות מסוימות, וביניהן מידה של יושר אישי, תפיסה מהירך שכלי-ישר ויציבות לעת צוקה. אך אין זה אלא החומר הגולמי, אשר לתכליתו השלימה מגיע הוא בתהליך של פיתוח נבון ומתמיד. בתהליך כזה, תהליך אטי ואורגני יותר, של גיבוש מפקד-לעתיד-לבוא בעודו אזרח, נודע, לדברי הגנ. איזנהאואר ערך מיוחד למוס-

דות-ההשכלה הגבוהים: „גדודי-הכשרה לי- קציני-מילואים“ שליד מכללות מצליחים, ב- מידה בלתי-שכיחה, גם בברי-ת-האנשים, וגם באימונם. בדרך הטבע, לימודי- מכללה — כמוהם כתהליך ברירה וניפוי ממילא, המשלימים את חוק לימודיהם עשויים לרוב לבצע בהצלחה משימות שמטיל עליהם מדע-המלחמה החדש, כי איש „גדודי-הכ- שרה“ רוכש לו הרבה יותר מאימון-צבאי בלבד. הוא מועמד בסדרת מיבחנים שכליים, שהחמירו והלכו בהדרגה. הוא רוכש לו ידי- עה, ויתירה מזו: — הוא קונה לו סובלנות, הערכת בעיות האנושות והבנתן. הוא מתבגר, דעתו מתישבת עליו. חוג אופקו והתענינותו מתרחב. אימונו עשוי לתת לו את הרגשת הבטחון ולחזק ידיו, אך לא לנטוע בו יחס של עליונות ונוהג של סגובים כלפי הזולת. ויכול הוא לטפח בו את סגולות-היסוד לק- בלת אחריות-ההנהגה.

לקראת „צבא ערבי“ מאוחד?

בראשית אבגוסט ש.ז. נתפרסמה בעתונות ידיעה על תכונה בקרב הממשלות הערביות, בקשר להצעה של הקמת „צבא ערבי“ משו- תף. יש סבורים, כי הדבר יחל להתגשם מיד לאחר שארגון האומות המאוחדות יחליט בדבר הקמת „הצבא הבין-לאומי“ אשר עתה דנים בדבר, הקמתו. ההנחה היא כי עד אז תוסדרנה כבר כמה מן הבעיות המדיניות התלויות ועומדות במזרח-התיכון (ביניהן, כנראה, דבר החוזה האנגלי-מצרי, קבלתה של עבה-י לאוה-מ, ועוד).

המענין הוא, שהפעם המדובר אינו ב- מיוגם השלם של צבאות המדינות הער- ביות, כי אם בדבר הקמת חטיבה צבאית נוספת, שתהא משותפת למדינות אלה, וב- צדה יוסיפו להתקיים צבאות-המדינות כפי שהם.

ממילא מתעורר הרושם, כי לפנינו כאן נסיון של שילוב מפעל צבאי משותף של המדינות הערביות לתוך המסגרת — האו- טילאית עדיין — של „סידורי הבטחון ה- איזורי“ אשר נקבעה להלכה באשיות ה- „אומות המאוחדות“.

לפי הודעתו של עזאם פחה, מזכיר „ה- ליגה הערבית“: „יוקם הצבא הזה בהתאם לתקנות שנקבעו עי-האוה-מ; תפקידו ה- עיקרי יהיה לקיים שלום ובטחון בעולם הערבי“. השאיפה היא, כנראה, לארגן את „הצבא הערבי המשותף“ בתורת הצבא הבין- לאומי האיזורי אשר למזרח-התיכון, ולהק- נות לו את המעמד המוכר של הכוח הבין- לאומי המבצע, שמשעם „האומות המאוחדות“, בכל פעולות „השלטת הבטחון“ אשר תדרש- נה אולי בחבל עולם זה.

אכן, בה במידה שה„מיעוטים הלאומיים“ בחבל זה הקרוי המזרח-התיכון לא יזכו לביטוי ממלכתי לקיומם, אשר יאפשר להם גישה וזיקה ישירה אל ארגון המדינות העולמי, עתידה מסגרת קיומם בלתי- ממלכתי להתערער עוד יותר מאשר בעבר.

ידוע הדבר שהגירסה הבריטית של סידורי הבטחון למזרח-התיכון הנה פשו- טה פחות, וכוללת שני-ש-ות-פ-ים לתפקיד זה של „ייצוג הרצון הבין-לאומי“ לגבי המז- רח התיכון: שותף ערבי ושותף אנגלי.

(1) ראה בענין זה ב„מערכות“, חוב' כ"ה, עמ' 113, „עניני הבטחון במגילת האו-מ“.

ועדה הגנה בריטי-ערבי כולל, ע"י שיתוף שאר מדינות-ערב בתוכו. ימים יגידו איזו תפיסה קרובה יותר אל המציאות.

על מגמה זו עמדנו ברשימה ש"ברשימות קצרות" מער. ל"ה, (עמ' 89) המספרת על הקמת "ועדה הגנה אנגלו-מצרי", אשר ידאג להבטחת בטחונה של תעלת סואץ וסביבתה גם יחד. ומגמתה של תפיסה זאת — לקראת

קפ' סיריל פולס — פרופסור

וידוע כי כמה ספרים שלו על מהלך המלחמה הנוכחית נמצאים בהכנה לדפוס, והיו ודאי ראויים ביותר לעיון וללימוד. לקוראי "מערכות" מוכר שמו של סיריל פולס לפי מאמריו אשר נתפרסמו כאן בשנים האחרונות — על מאורעות המלחמה וניתוחם, ועל סיכויים של הצבאות השונים, על איסטרטגיה, איסטרטגיה-גיאוגרפית וסקי-טיקה, על רווחה-חיילות ועל הישגי חטיבות שונות בשנות המלחמה.

מאז ימי פורטסקיו לא עשה איש למען ליקוטם של תולדות הצבא הבריטי יותר משעשה לשם כך סיריל פולס, אשר נכנס עתה לכהן כפרופסור ל"תולדות המלחמה" במכללת אוקספורד.

קפ' ס. פולס היה הכתב הצבאי של ה"טיימס" מאז 1939, והרבו להתחשב בדעו"תיו ועצותיו.

פולס כתב חלק ניכר מן "ההיסטוריה הבריטית הרשמית של מלח"ע 18-1914",

הפעלת הראדאר בבריטניה נגד הברחה בחופים

ולבין יבשת אירופה. מניחים שציוד הראדאר שלה יאפשר לה להתגבר על היתרונות שזוכים בהם המברחים ע"י הערפל הליילות הסרי-הלבנה.

מעניין הציון, כי בסיורה הראשון תבקר ב"מספר גמלים וכן בכמה מרכזים של אספורט שיט-ספינות ביט. אספורט זה של שיט-חובי בות בספינות-מפרש וספינות-מנוע קטנות, הפך והיה שוב למקובל ונפוץ באנגליה כ"מלפני המלחמה. לפי הידיעות בעתונות, משמשות עתה ספינות קטנות רבות מסוג זה גם להברחת סחורות מן היבשת אל בריטניה. אכן, הרושם המתקבל הוא כי בבריטניה מתכוונים להסתפק במלחמה זו בשירותי ה"מכס בלבד, מבלי להפעיל כאן את עצמת אניותיו של הצי המלכותי.

בחודש אבגוסט נודע, כי שירות המכס הבריטי ישתמש מעתה בספינות-מנוע קלות המצוידות ראדאר למלחמה בפעילותם הגוררת והולכת של המברחים בדרך הים, אשר חברותיהם הוגברו בזמן האחרון ע"י אנשים אשר קיבלו הכשרה ימית הגונה בשירות בצי בימי המלחמה האחרונה. המלחמה בהם מצריכה מעתה מאמצים וייזמה טכנית במידה גדולה מבעבר.

הראשונה לספינות אלו, מקבלת עתה את ציודה הדרוש לה ואת תפקידה החדש, לאחר ששימשה בימי המלחמה בתורת ספינה שר-לתימוקשים, (תפקיד אשר בו פעלו גם ספינות יהודיות קלות בנמל חיפה ובסביבתו ב"שנות המלחמה). היא תערוך משמר בימים בין חופיה הדרומיים והמזרחיים של אנגליה

נות טירוריסטים לערים — נוסח יפו 1938 והעיר העתיקה בירושלים. ועוד כיו"ב. ויצוין שוב, כי בתורת מנוף לשבירת החרמתו של משטרהרשינות (שהוכרוה ע"י הערבים) (בפעם השניה) — כמו בעניין השביתה הערבית של 1936) ענף ההדריס, זה ההשקעה העיקרי של הון בעליהיכולת שבין הערבים. הנכונות לקבלת רשינות לתיים להובלת פריי-הדר בעונת הסתיו 1938 היתה רבה. אך הפיקוד הצבאי ע כי לא יוציא רשינות כאלה, כל זמן שאין פונים אליו גם במספה מתקבלת דעת של בקשות לרשינות נסיעה מכל שאר הסוגים. לחץ זה השיג את שלו — לזעזוע פסיכולוגי קשה בקרב הישוב הערבי, שראה בכך את מפלת הנהגתו; והמחבר בימים ההם, בעצם, את נקודת-המפנה בתהליך השתלטות-מחדש של השלטון על הרוחות שבקרב האוכלוסיה הערבית.

המחבר כמעט שאינו עומד על התגובות שבאו לידי גילוי בקרב הישוב הבי למעשייהאלמות של מחנה ה"מופתאים". נגד מתנגדים מפלגתיים ואויבים אישיים נחתיים ונגד "כנופיות-השלום". אכן את יחסו של המופתי, להלכה ולמעשה, אל אויביו הערביים כאל אויבים ממש, שיש להכחידם, מבליט המחבר בהבלטה הולמת. ג'. מרלו אומד את מספר תופסיהנשק, שעמדו לרשות המרד הערבי לסוף 1938, עוד 15,000 איש, לעומת 5,000 איש שב-1936, ועומד בפרטות על מקורות הכספים ובים שנדרשו להם (אף כי רק קצתם נמנה עם ה"מקצועיים", ואלו השאר נתגייס ושם "בהודמנות").

את ההצדקה כמעט היחידה להימנעותה של ההנהגה הבריטית בארץ לבצע בעוד את מעשיי הוצאת הדיכוי הגדולים, שהיו דרושים, לדעתו, רואה בעל-הספר במיעוט זות שעמדו במשך רוב הזמן ההוא לרשותם: כך, רק 10—8 בטליונים בסוף 1937 אשית 1938. כמקור-חולשה רציני לעמידת הבריטים באזור ירושלים מצוין הוא את ונכונות לבדוק את שטח חראס-אש-שריף המקודש, גם-לאחר שנהפך לבסיס הארגוני גני של המתמרדים (').

אחר זאת עובר בעל-הספר לתאור תמציתי של המאורעות בארץ מאז פרסום פר הלבן ועד למינוי ועדת החקירה האנגלית-אמריקאית. הוא רואה בהתפתחות זות הצבאיים היהודיים תוצאה ישירה של המאורעות, המלחמה וה"הספר הלבן" אשר ד את הטרור היהודי. גם "תכנית-בילטמור" היא בעיניו, בראש וראשונה, תגובה ב המדיני החדש, שבו מצאה את עצמה התנועה הציונית. טענות מרלו נגד ההנחה, יורי יהודי בלבד יתקן את אשר קולקל כתוצאה מטרור ערבי הן הטענות הידועות: גניה אחרי המלחמה איננה בריטניה של 1939 מבחינת מצבה הפנימי והבינ-לאומי ('); דים — שלא כלערכים — אין במזרח הקרוב מדינות עצמאיות שכנות ומסייעות; די הציונות בארה"ב ובאנגליה הם בדרך כלל בני-אדם, המחשיבים תרבות, קידמה, שות ומוסר יותר מאשר נוחות מדינית" — דהיינו, אנשים היכולים להדהות מפני טרוריוזם. עצתו של מרלו לועדת החקירה האנגלית-אמריקאית, אשר החלה לפעול בזמן הופעת ה, היתה: חלוקה. עם כל הקשיים הקרוכים בה, אין הוא רואה ברירה ממשית וצודקת. אכן, הספר נחתם עוד בטרם הספיקה התפתחות המאורעות הפוליטיים לגלות ולהפחיע לו את המפוכחים והספקנים ביותר שבמתבוננים — עד כמה עלולה מדיניות-מעל ית (כל עוד לא הוכחה אי-אפשרותה היא) — לסבך, לסכל לרוקן מתוכן גני שבכוח כל פתרון מוצע לבעיות ארץ-ישראל.

(7) כידוע נוהגים אחרת לגבי בנייני-קודש יהודיים.

(8) "המעצמה בעלת-המנדט היתה עתה, ב-1944, חזקה עד לאין שיעור יותר, מבחינה נפשית ובין מבחינה חמית, מכפי שהיתה אז — והסיכוי, כי נכונה תהיה נע ולקבל השפלה מתוך אהרה פתת לאין שיעור".